

at agitere paa Kvistkamrene“, sagde hun og priste Arbejderskernes sunde og sikre Opfattelse. „Vi maa flytte Bjerge, før Liberalismen kan vinde Sejr“, mente hun, og hun gjorde sig altid til Fortaler for, at der skulde begyndes fra neden, blandt de smaa i Folket. Ved megen Selvfornægtelse sparede hun Penge til at hjælpe, hvor der trængtes, sidst kom altid hendes egne Fornødenheder.

Hendes Raad vilde have været Guld værd for de blinde Sogneraadsmlemmer, der nægtede at optage hende imellem sig.

Hvem kan indtage hendes Plads? Landet er blevet fattigt ved hendes Død, men de Spor, hendes Fødder har sat i Tidens Sand, er dybe og vil ikke let svinde. Uden at vige for Fare, Arbejde eller Selvfornægtelse tjente hun Menneskelighedens Sag. Hun „elskede Ret og hadede Uret“, derfor bliver hun nu op-højet, og vi, som elskede *hende* maa følge i hendes Fodspor“.

Fru Sofie Schjørring.

Fra Aalborg skrives til os følgende:

„Dansk Kvindesamfunds Afdeling i Aalborg har i Januar Maaned d. A. lidt et stort, uerstatteligt Tab ved Fru Sofie Schjørrings Død.

I de Aar „Dansk Kvindesamfund“ har havt Filial i Aalborg, har Fru *Sofie Schjørring* været Medlem af Bestyrelsen. Hun var en trofast, viljestærk og frisindet kristen Kvinde, der, fordi hun følte Kræfterne bruse i hende selv, forstod, at gennem Kvindens Arbejde vilde der tilføres Samfundet friske og rene Strømme, som vilde frugtbar gøre dette. Fru Sofie Schjørring var derfor Kvindesagens varme Talsmandinde; Sædeligheds-sagen gav hun særlig sin levende Tilslutning; ved hendes ejendommelige, frejdige Maade at forsvare den paa vaudt hun den og sig selv Venner. Hendes hjertevindende Personlighed vil savnes i vor Kreds“.

Vi kan tilføje, at ogsaa hos os føles Fru Schjørrings Død som et Savn, uagtet vi kun glimtvis har haft den Glæde at komme i Berøring med hendes ejendommelige Personlighed. Det var med nogen Vaklen, hun fra først af sluttede sig til